

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De impedimentis spiritualis profectus. Cap. XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

facienda, tentationum detectio & victoria, & peritiam eis resistendi. mutua animorum concordia, sententiarum ac iudiciorum consensio, imitatio meliorum: tandem caput illud conclusurus, tria alia principaliora proponit ad profectum in spiritu media.

§. 22. Magnopere, inquit, conferat, deuste quoad fieri poterit, ea munera obire, in quibus magis exercetur humilitas & charitas.

Et in vniuersum loquendo; quando aliquis se arctius Deo adstrinxerit, & liberaliorem erga summam maiestatem se presbiterit, tanto eum in se liberaliorem etiam experietur: & ipse in dies magis idoneus erit ad gratias & dona spiritalia vbertiora recipienda. Deinde aliud subdit medium.

§. 23. Expediit in primis ad profectum, & valde necessarium est, vt omnes perfecta obedientia se dedant. Superiorem (quicumque ille sit) loco Christi D. N. agnoscetes, & internam reuerentiam & amore eum prosequentes: nec solum in executione externam eorum quam iniungit, integre, prompte, fortiter, & cum humilitate debita: sine excusationibus & obmurmurationibus obediatis, licet difficilia & secundum sensulitatem repugnancia iubeat: verum etiam conentur interioris resignationem & veram abnegationem propria voluntatis & iudicij habere, &c. Ideo S. Pater optabat suos in primis obedientia virtute prestantissimos esse (vt scribit in epistola de obedientia) tum ob alia eximia & singularia bona; tum quod (vt est apud S. Gregorium, quem ibi citat) obedientia sola virtus est, qua virtutes ceteras menti inserit insertaque, custodit: qua dum floruerit, florebut procul dubio reliqua, & fructus reddent amplissimos.

§. 2. l. 35. mor. cap. 10.

ser. Ang. cap. 12.

de arm. §. 5 & 7.

cap. 5.

Hac S. Pater. Merito: per hanc enim virtutem obedientiam, Beatissima Virgo Maria, vt S. Brigitta diuinitus reuelatum est, sanctum Spiritum ita sibi attraxit, quod per eam omnium gratiarum domus repleta fuit. Obedientia enim, vt scripsit B. Catharina Bononiensis, in libello caelitus inspirato: est magis meritoria quam vlla poenitentia, & Christo Domino animam similiorem facit, quam vlla virtus. Itaque qui vult erigere bonum adificium, accipias illam pro suo fundamento, & credat firmiter, se melius saluandum per illam quam per vllam poenitentiam, ieiunium & quamuis contemplationem. Non est vlla rationalis creatura, adeo exigui intellectus, qua non debeat cognoscere, veram Religiosam, non posse facere pro Domino suo rem maiorem, eiq; magis gratam, quam dare se totam pro eo, relinquendo proprium arbitrium: quia manifestum est, creaturam qua se submittit alius, pro amore sui Creatoris, rem facere maiorem, & plus mereri illa, qua ei seruit cum arbitrio proprio. Et, si Abraham fuit iustificatus, quia obediuit solum Deo, quanto magis iustificabitur illa creatura, qua pro amore Dei, submittit se ad obediendum seruae ipsius Dei. Quae in re notanda est etiam doctrina S. Irenaei relictam in libro foundationum ab ea scripto: Credo, inquit, demonem, qui videns nullam esse viam, qua hominem citius expeditus, ad summam perfectionem con-

ducatur, quam obedientiam, hinc tot fastidiosum, displicentiarum, ac difficultatum genera, ei in hac ipsa obituere, idq; sub boni alicuius pretextu. Hoc quoque encomio celebrat obedientiam S. Pachomius Abbas, qui vniuersos monachos promptos esse ad obediendum commonebat, vt hoc compendio facile perfectionis apprehenderent celsa fastigia. Qui ergo cito ad magnam perfectionem & expedite peruenire desiderat, in virtute obedientiae, se quam maxime exerceat.

Valde salutaria sunt & illa media, quae nos ter P. Alphonsus Rodriguez, proposuit in auro opere Exercitij perfectionis, dignissimo, quod ab omnibus perpetuo legatur, tanquam aptissimum, ad acquirendam vel confirmandam rerum spiritalium scientiam, & ad excitandos, ac fouendos, pios voluntatis affectus.

CAPVT VIGESIMVM.

De impedimentis spiritualis profectus.

Primum & fere maximum, in Dei seruis, impedimentum spiritualis profectus, sunt peccata venialia multa, deliberate committi solita. Debet homo, inquit S. Thomas, habere propostum, se preparandi ad peccata venialia minuenda: alioquin, esset ei periculum, descendi, cum desereret appetitum proficiendi, seu tollendi impedimenta spiritualis profectus, quae sunt peccata venialia. Quod non de quibusuis peccatis venialibus intelligendum est (alioquin nullus sanctus proficeret in virtutibus, quia nullus sanctus est, qui interdum non peccet) sed de peccatis, dum committuntur multa, cum plena deliberatione, & commissa non curantur.

Porro, quibus modis, venialia peccata, profectum spirituale impediatis, leges in Opusculo meo de gradibus puritatis. Hoc loco satis erit intelligere, vnum e modis esse, quia vt loco citato ait S. Thomas, per peccatum veniale, retardatur affectus hominis ne prompte in Deum feratur: ac proinde in virtutes a Deo amatas, quarum participatio, intrinsece adfert, ipsius Dei participationem, eò maiorem, quod maior est profectus. Merito ergo S. Anselmus monet: Si de virtute in virtutem & de profectu in profectum, vultis ascendere, semper timeate in singulis minimis, Deum offendere. Et S. Bernardus scribens ad Lotharium Imperatorem, Verendum est, inquit, ne minimorum neglectus, sit impedimentum maximum. Quod adeo verum est, vt scripsit Ioannes Carpathiorum Episcopus, etiam parua tentationi indulgendo, impeditur in progressu, virtutis cupidus, sicut Ecbeneis tantulus pisciculus, pregrandem onerariam, solo tactu sistit, eiusq; cursum penitus cohibet.

Secundum impedimentum profectus spiritualis est, priuata familiaritas, non fundata in virtute sola, sed citra respectum virtutis, in aetate parit, vel

1. de difc.
& perf.
mon. c. 6.
ucr. c. 22.

1. Tim. 2.
4.
2. Pet. 3.
9.
Baf. c. 68.
mon. c.
20. & fer.
1. & 2. de
infl. mon.
& Or. 1. ex
congeft.
& de ab-
dic.
Eph. 10.
2. in var.
doct.
c. 92. &
tr. de vit.
cap. 7.
Chryf.
fer. 2. in
2. Theff.
cap. 10.
Cal. coll.
16. c. 28.
Ber. in f.
de Affum.
Bon. de
lex aliis.
c. 3. & 7.
Dam. 1. 3.
op. 7. p. 1.
fer.
Nigr. tr.
13. a. fer.
238.
Rib. 1. 1.
vit. c. 7. 9.
S. Terefia
in vit.
cap. 32.
fer. 6. de
alica.

vel in communione sanguinis, aut patriæ, vel in similitudine politiconum morum, vel in formâ & venustate corporis, & blanditiâ sermonis vel vocis. Quâ de re sic S. Dorotheus: Bonum est monacho proficere cupienti, non admodum affici erga coetaneum suum, solet enim huiusmodi consuetudo, & longa coetaneorum familiaritas, stetit & feruens animi propositum plerumque extinguere. Plura talium amicitiarum recenset damna, B. Laurentius Iustinianus, quæ directè opponuntur profectui spirituali, eumque penitus impediunt, & enervant. His enim amicitis irretitur sic describit: Patrum obseruationes frangit: monasterij institutiones non obseruat: silentia parui pendit, orationem postponit, cellule secretam quietem negligit: Et occupationes talis familiaritatis, ibidem has enumerat. Solent, inquit, conuersationibus familiaribus, nimiumque assiduis, nisi cautè agantur, intermisceri vaniloquia, scurrilitates, detractiones, & effrenati risus, per quos mens distrahitur, compunctio dissoluitur, & gratia subtrahitur, scilicet efficax, nam sufficiens nulli, etiam impio negatur à Deo, qui omnes vult saluos fieri, & nullum perire proximus malè adificatur. Hæc autem omnia, propria sunt eorum, qui nullam habent profectus spiritualis curam, & deficiunt in via & progressu virtutum. Non commemoro hic longè maiora mala, quæ adfert hæc damnata à sanctis familiaritas, per quæ non tantum ponuntur obstacula, progressui in virtutibus, sed ipsa Dei gratia, mater virtutum excluditur ignominiosè ex animâ. Quâ de re legi possunt, S. Basilius, S. Ephrem, & S. Chrysostomus & huius discipulus Cassianus, & S. Bernardus, & S. Bonaventura, & B. Petrus Damiani, & alij quos citat N. P. Nigronius, hoc ipsum disertè tractans. Quibus accedat experientia & testimonium, sanctissimæ Virginis, & sapientissimæ rerum spiritualium Magistræ, S. Terefiæ, quæ diu amicitis singularibus dedita, etsi essent ab omni impuritate alienissimæ, & à detractionibus, in tantum se coniecerat, non tantum recessum à profectu in virtutibus, sed & ad salutis periculum, vt Deo reuelante viderit, paratum sibi in inferno locum, si, (vt interpretatur P. Ribera eam defendens,) in iis familiaritatibus pertexisset, & ipsa de se scribit in vitâ suâ.

Tertium impedimentum profectus est vita dissoluta, & in perpetuâ negligentia traducta, & vt appellari solet, indisciplinata. Tales, S. Bernardus spiritualis gratiæ inopiâ ait laborare: sine gratiæ autem copiâ, quæ feruenter Deo feruentibus nunquam deest, nemo proficere potest. Quibus autem sese in rebus prodat vita dissoluta, & negligens ac indisciplinata, graphicè ibidem describit S. Bernardus. Inuenire est, inquit, in Congregationibus religiosi, homines remissos, deficientes sub onere, virgâ & calcariibus indigentes; quorum remissa latitudo, pusillanimitas tristitia est; quorum breuis & rara compunctio, animalis cogitatio,

tepida conuersatio: quorum obedientia sine deuotione, sermo sine circumspectione, oratio sine cordis intentione, lectio sine adificatione, quos denique vix gehenna metus inhibet, vix pudor cohibet, vix frenat ratio, vix disciplina coërcet. Sæpe verò ne quidem coërcet. Et quidem non solum in essentialibus rebus, neglectus disciplinæ, profectum impedit, sed etiam in accidentalibus & externis. Hinc cum S. Bonaventura statuisset quædam, ad exteriorem disciplinam spectantia, subdit: Quamuis in his, non tanta vis salutis existat, quasi sine eis non sit salus; tamen transgressio eorum, deformat Religionis decorem, & profectum spiritualem, & aliorum adificationem solet impedire.

Quartum impedimentum, est, consuetudo aliorum facta, dicta, iudicandi, & condemnandi, non quod hoc vitium: quod potest, & solet esse peccatum veniale, non semper mortale, per se impediatur profectum, sed quia etiam intra fines, peccati solius venialis existens, valde displicet Deo, (qui sibi soli reservauit aliorum iudicia) & ita impedit, ne Deus conferat illa efficacia gratiæ auxilia, per quæ homines euehit citò ad eximiam sanctitatem. Hanc doctrinam, S. Catharina Senensis, motiens suis testamento legauit, teste B. Raymundo in eius vitâ: monens, ne quem vnquam iudicarent. Et dixit esse necessarium, ad acquirendam veram puritatem mentis (quæ intrinsecè includitur, in magno profectu in virtutibus) custodire nos ab omni, (non ait, tantum temerario, sed ab omni) iudicio proximi, & à sermone quouis, de factis proximi: & vt in omnibus, Dei voluntati attenderetur, qui omnia permittit ad bonum finem. Vnde cum multâ efficaciam, tanquam certa de hac veritate, constanter affirmabat, non debere hominem vllam ob causam, quemquam iudicare, id est contemnere, vel condemnare, quamuis oculis cernebat manifestum peccatum: quandoquidem talem Deus non reicit, neque condemnat, imò proprium sanguinem dedit pro illo. Et solebat ore Dei, adiungere hæc verba: Multos ob id non seruatum, esse impeditos à vite perfectione, quam acquisissent, tanquam veri sancti Dei, ob excellentiam operum. Mirum ergo non est, quod eadem Sancta, legitur petiisse à Deo, vt iudicaret quodlibet iudicium falsum erga creaturas, & præcipue erga seruos tuos: eò quod mibi videatur, huiusmodi iudicium, esse causa, vt anima fiat à te remota. Quem autem Deus remouet à se, quamdiu in tali statu est, non proficiet in virtutibus, & in mentis puritate, sine quâ nequit spiritualis profectus consistere, & ad quam consequendam, tota virtutum series collimat, præsertim, cum, vt dicebat, B. Catharina Bononiensis; (quem admodum in eius vitâ scribit noster P. Iacobus Grassettus) puritas mentis, peculiariter consistat, in sentiendo semper bene de omnibus, & in interpretando semper in bonam partem, quamlibet actionem proximorum: nolendo, ne quidem cogitationem maculare, admissâ ad eam secundâ cogitatione circa opera aliorum. Estque adeò magnum impedimentum profectus.

239.

1. 3. c. 23.

dial. c. 9.

1. 1. c. 14.

- hom. 7. ctus, consuetudo condemnandi alios, vt S. Macarius scriptum reliquerit, viam ordinariam excidendi ex Dei gratiâ, esse, cogitationes, quibus incipit homo extolli, & seipsum iustum reputando. condemnare alium, ac dicere, tu peccator es. Ideo sancti eximij, erant alienissimi, à censurandis aliorum intentionibus, dictis & factis, & omnia benè interpretabantur. Quod quidem nostro S. P. Ignatio aded inlitum fuit, vt ob consuetudi-

nem perpetuam neminem iudicandi, sed benè interpretandi omnia, natum Domi nostræ pro- uerbum fuerit: Interpretationes Patris: quemad- modum de eo scribit P. Ludouicus Consaluus. Multa nobis videntur malè dicta vel facta, quæ sunt sæpe Deo valde accepta, & à Spiritu sancto etiam in S. Scripturâ, ad exemplum relicta: vti ostendi in Opusculo de vitandis temerariis iudiciis.

